

عنوان مقاله:

اثرات تجویز مزمن سولفید هیدروژن بر یادگیری و حافظه فضایی موش های آلزایمری مدل استریپتوزوتوسین

محل انتشار:

فصلنامه دانش و تندرستی، دوره 19، شماره 1 (سال: 782)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمد حسین اسماعیلی - - استاد فیزیولوژی، دانشگاه علوم پزشکی قزوین، قزوین، ایران.

هاشم حق دوست - - دانشیار فیزیولوژی، دانشگاه علوم پزشکی قزوین، قزوین، ایران.

نسیم پورعابدینی - - دانشجوی پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی قزوین، قزوین، ایران.

خلاصه مقاله:

مقدمه: هدف از این مطالعه بررسی اثرات محافظت کننده عصبی بالقوه هیدروسولفید سدیم، به عنوان یک دهنده سولفید هیدروژن، بر یادگیری و حافظه فضایی موش های آلزایمری مدل استریپتوزوتوسین بود. مواد و روش ها: حیوانات به گروه های شاهد و هیدروسولفید سدیم و آلزایمری شامل (استریپتوزوتوسین و استریپتوزوتوسین به همراه سالیین و استریپتوزوتوسین به همراه هیدروسولفید سدیم) تقسیم شدند. سه گروه آخر موش های آلزایمر بودند که سالیین یا هیدروسولفید سدیم (۶/۵ و ۸/۲ میلی گرم بر کیلوگرم، داخل صفاقی، روزانه، به مدت ۱۰ روز) دریافت کردند. برای ایجاد آلزایمر استریپتوزوتوسین (۳ میلی گرم بر کیلوگرم، ۱۰ میکرولیتر در محل تزریق) به داخل بطن های طرفی مغز تزریق شد. تمام موش در ماز آبی موریس آموزش داده شدند. نتایج: نتایج ما نشان داد که تزریق داخل بطنی استریپتوزوتوسین باعث افزایش معنی دار مدت و مسافت طی شده تا رسیدن به سکو در مقایسه با گروه شاهد می شود. از اثرات فراموشی آور استریپتوزوتوسین با تزریق هیدروسولفید سدیم جلوگیری شد، به طوری که مدت و مسافت طی شده تا رسیدن به سکو کمتر و برعکس، درصد زمان سپری شده و مسافت طی شده در ربع هدف در تست پروب در این گروه به طور معنی داری بیشتر از گروه استریپتوزوتوسین به همراه سالیین بود. نتیجه گیری: سولفید هیدروژن یادگیری و حافظه را در موش های آلزایمری بهبود می بخشد. نتایج نشان می دهد که استفاده از هیدروسولفید سدیم برای درمان اختلالات شناختی در بیماران آلزایمری می تواند مفید باشد. مقدمه: هدف از این مطالعه بررسی اثرات محافظت کننده عصبی بالقوه هیدروسولفید سدیم، به عنوان یک دهنده سولفید هیدروژن، بر یادگیری و حافظه فضایی موش های آلزایمری مدل استریپتوزوتوسین بود. مواد و روش ها: حیوانات به گروه های شاهد و هیدروسولفید سدیم و آلزایمری شامل (استریپتوزوتوسین و استریپتوزوتوسین به همراه سالیین و استریپتوزوتوسین به همراه هیدروسولفید سدیم) تقسیم شدند. سه گروه آخر موش های آلزایمر بودند که سالیین یا هیدروسولفید سدیم (۶/۵ و ۸/۲ میلی گرم بر کیلوگرم، داخل صفاقی، روزانه، به مدت ۱۰ روز) دریافت کردند. برای ایجاد آلزایمر استریپتوزوتوسین (۳ میلی گرم بر کیلوگرم، ۱۰ میکرولیتر در محل تزریق) به داخل بطن های طرفی مغز تزریق شد. تمام موش در ماز آبی موریس آموزش داده شدند. نتایج: نتایج ما نشان داد که تزریق داخل بطنی استریپتوزوتوسین باعث افزایش معنی دار مدت و مسافت طی شده تا رسیدن به سکو در مقایسه با گروه شاهد می شود. از اثرات فراموشی آور استریپتوزوتوسین با تزریق هیدروسولفید سدیم جلوگیری شد، به طوری که مدت و مسافت طی شده تا رسیدن به سکو کمتر و برعکس، درصد زمان سپری شده و مسافت طی شده در ربع هدف در تست پروب در این گروه به طور معنی داری بیشتر از گروه استریپتوزوتوسین به همراه سالیین بود. نتیجه گیری: سولفید هیدروژن یادگیری و حافظه را در موش های آلزایمری بهبود می بخشد. نتایج نشان می دهد که استفاده از هیدروسولفید سدیم برای درمان اختلالات شناختی در بیماران آلزایمری می تواند مفید باشد.

کلمات کلیدی:

سولفید هیدروژن، استریپتوزوتوسین، یادگیری، حافظه فضایی، بیماری آلزایمر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2053470>

